

# 1

Vlak voordat Corrie van Dam de sleutel in het slot wilde steken, ging er een rilling door haar heen. Alsof er iets ergs stond te gebeuren. Waar het gevoel vandaan kwam kon ze niet zeggen.

Vanaf het moment dat ze samen met Roosje, haar vijfjarige kleindochter, de tram was uitgestapt en de straat was ingelopen wees niets erop dat deze maandag anders zou zijn dan al die andere maandagen dat ze met tramlijn 13 van de Jordaan naar Osdorp was gereden.

Het beloofde wederom een warme dag te worden - op het nieuws werd zelfs gesproken van de warmste junimaand in de laatste dertig jaar, met dank aan de klimaatcrisis - en her en der zag je mensen naar hun werk gaan, gestoken in optimistische zomerkleding. Korte broeken en rokjes.

Hoe de orthodoxe Moslima's in hun Nikabs, die ze onderweg passeerde, het uithielden met dit weer, was voor haar als ras-Amsterdamse nog steeds een onopgelost raadsel. En het leken er hier in Osdorp ook steeds meer te worden. Niet dat ze iets tegen al die buitenlanders had, maar af en toe waande je je in Marokko. Ze was nog niet zo wantrouwend als haar dochter die in elke donkere asielzoeker een potentiële terrorist zag.

De afgelopen jaren had Osdorp een verandering onder-

gaan. Veel van de oorspronkelijke bewoners waren vertrokken en Corrie zag steeds meer winkels die buitenlands voedsel verkochten en eetgelegenheden met namen als Halal Fried Chicken en IstanBull. Gelukkig had de Febo zich nog niet laten verjagen, maar het zou haar niets verbazen als die inmiddels ook Halal hamburgers op het menu zou hebben.

Bassam Al-Azmah was hier twaalf jaar geleden komen wonen en zes jaar geleden had ze hem voor het eerst ontmoet toen hij iemand zocht voor de huishouding. Hij was leraar op het Columbus College, en via een vrouwelijke collega bij wie ze al jaren werkte, was ze met hem in contact gekomen.

Ze was verbaasd hoe snel hij zich de Nederlandse taal meester had gemaakt; een accent was nauwelijks meer te horen. Hij had verteld dat hij in Syrië ook leraar was geweest, maar vanwege de oorlog was hij als vluchteling naar Nederland gekomen. Sindsdien kwam ze één keer per week langs. Op maandag.

Het had even geduurd voordat ze zijn naam - Bassam Al-Azmah - had kunnen onthouden, laat staan uitspreken, maar nadat hij haar had toevertrouwd dat ze hem Bassie mocht noemen - dat deden zijn leerlingen tenslotte ook - was dat ook de naam die ze in haar agenda had geschreven: *Bassie, maandag van acht tot twee.*

Ondanks dat hij alleen woonde, was zijn huis altijd keurig opgeruimd, en af en toe vroeg ze zich af waarom hij eigenlijk een huishoudster nodig had. Zelfs de vuile was deed hij zelf. Het enige dat zij hoefde te doen was de kleding uit de droger halen, zijn overhemden strijken, en alle kleding op te bergen in de kledingkast op zijn slaapkamer.

Verder zag het er allemaal keurig en schoon uit. Ooit had ze een vuile sok onder zijn bed gevonden en een leeg pakje sigaretten, wat niet van Bassam zelf geweest kon zijn want hij

rookte niet. Maar het was een groot verschil met andere families waar ze ooit gewerkt had, waar opeens allerlei erotisch speelgoed of pornoblaadjes tevoorschijn kwamen of waar haar stofzuiger zich verslikte in lege vloecipakjes en zilverpapier.

Nee, Bassam was een keurige vent. Een man van vaste gewoontes. En aantrekkelijk. Ze vroeg zich af waarom hij niet getrouwd was, of een vriendin had. Daar had ze hem nooit over gehoord. En ook het beddengoed vertoonde weinig sporen van vrouwelijke logees, of misschien wel mannelijke, maar dat laatste kon ze zich eigenlijk niet voorstellen. Het kon zijn dat hij ergens stiekem een vriendin had. Een getrouwde vrouw waar hij natuurlijk niets over kon zeggen. Maar hij leek geen man van grote geheimen. En ook al had hij die, dan zou hij die niet delen met zijn huishoudster.

Toen Corrie samen met Roosje het kleine tuintje aan de voorkant van de doorzonwoning betrad, was er niets opvallends te zien geweest. Of het zouden de gordijnen bij de voorramen van het huis moeten zijn. Meestal waren die keurig naar de zijkant geschoven, maar deze keer leek dat slordig gebeurd. Had Bassam haast vanochtend? Moest hij eerder op school zijn? Had hij zich verslapen?

Ze maakte zich waarschijnlijk zorgen om niets. Ze zag een beetje op tegen de dag. Niet alleen omdat ze ook op Roosje moest passen - iets wat ze vaker had gedaan en waar Bassam geen enkele moeite mee had - maar ook omdat ze beloofd had de badkamer eens een grondige beurt te geven. Een werkje dat snel een paar uur in beslag zou nemen en ze had beloofd om Roosje weer op tijd bij haar dochter af te leveren. Om half drie zou die weer thuis zijn na een onverwachte afspraak bij de dokter.

Na een aantal weken de pijn in haar buik te hebben weggevuurd, had Corrie haar eindelijk kunnen overtuigen naar de

dokter te gaan. Ongetwijfeld was de angst voor de uitslag van het onderzoek de oorzaak van het ongeruste gevoel dat de hele ochtend al sluimerde. En dat gevoel ging niet weg toen ze de sleutel had omgedraaid en naar binnen ging.

Het eerste wat haar opviel nadat ze hun jassen aan de kapstok hadden opgehangen en de woonkamer waren ingegaan was het schoteltje met drie sigarettenpeuken dat op de eettafel stond. Kennelijk had Bassam bezoek gehad. Alcohol had ze hem ook nog nooit zien drinken, maar ze had weleens een lege wijnfles in de glasbak gegooid, maar dat kon ook vanwege gasten zijn geweest.

Corrie haalde de iPad mini uit haar tas en gaf die aan Roosje.

‘Ga maar op de bank zitten.’

Roosje knikte gehoorzaam en klom met de iPad in haar handen op de bank. Corrie had daar wel aan moeten wennen. Tegenwoordig was Dikkie Dik een spelletje op de iPad en waren boekjes ouderwets.

Het kleine rode schemerlampje dat naast de bank op een tafeltje stond, was aan. Vreemd. Niets voor Bassam. Ze deed het lampje uit, pakte het schoteltje met peuken en asresten en liep ermee naar de keuken. Op het aanrecht stond nog wat vieze vaat. Ook iets wat ze niet gewend was. Twee wijnglazen lagen in het afdruiptrek. Vreemd. Wel de glazen afspoelen, maar niet de rest van de vaat.

Roosje mocht dan wel pas vijf jaar oud zijn, met een iPad was ze al heel handig.

‘Dikkie Dik heeft honger,’ zei de iPad, en er klonk een leuk muziekje. Roosje glimlachte en wist al wat er van haar verwacht werd. Ze klikte op twee konijntjes. Er verscheen een plaatje met mooi groen gras. En daar was Dikkie Dik weer.

Oei! Een grote druppel bloed kwam uit zijn lijf. Dat was raar. Was hij gevallen? Roosje had ook weleens bloed aan haar knie gehad. Dat kon best pijn doen. Ze keek geschrokken naar de oranje kat. Maar hij leek er geen last van te hebben. Hij bleef vrolijk doorhuppelen.

Nog een druppel! Roosje wreef voorzichtig met haar vinger in de rode druppels. Bah! Dat leek wel echt bloed! Waar kwam dat nou vandaan? Haar blik ging langzaam omhoog, naar het plafond.

Corrie stond bij de achterdeur in de keuken en keek verbaasd naar buiten.

In de achtertuin stond de fiets van Bassam. De fiets waarmee hij altijd naar school reed. Was de fiets soms kapot en was hij op een andere manier gegaan? Of...

Ze draaide zich om en liep ongerust terug naar de woonkamer. Tot haar schrik was de bank leeg en Roosje nergens te zien. En waar kwam die weeïge zoete geur van metaal vandaan?

‘Roosje!’ Ze keek rond, probeerde niet in paniek te raken. Maar toen ze de vuilrode vlek op het plafond zag, en de druppels die traag naar beneden vielen, sloeg haar de schrik om het hart. Hier was iets goed mis.

‘Roosje!’ riep ze nog een keer en liep de gang in. Een gevoel van huiver be kroop haar. Ze merkte dat ze begon te trillen. Ergens klonk het gedruuppel van water.

Ze zag Roosje halverwege de trap staan en met grote ogen naar boven staren. Haar handen omklemden de iPad alsof ze Dikkie Dik wilde beschermen. Onder aan de trap zag Corrie een slof liggen. Een slof van Bassam, dat zag ze meteen.

Ze liep met kloppend hart een stukje de trap op en toen ze zag wat Roosje zag, stakte haar adem in de keel. De deur naar

de badkamer stond half open. Het licht was aan en op de vloer zag ze een grote rode plas. Bloed.

Corrie trok Roosje voorzichtig opzij en klom met knikgende knieën nog een paar treden omhoog.

Wat ze zag deed haar hart krimpen.

Het naakte levenloze lichaam dat aan een haak in de inloofdouche hing, was onherkenbaar verminkt, maar voor Corrie was het duidelijk: van schoonmaken zou niet veel meer komen die dag.

## 2

Eric bekeek het lange magere gezicht dat tegenover hem achter de tafel zat eens goed. Wat was het dat hem stoorde? Die doorlopende wenkbrauwen of dat kleine snorretje dat zijn bovenlip ontsierde. Zo'n snorretje dat de neiging had aan één kant op te krullen. Het was waarschijnlijk het gebrek aan symmetrie dat hem niet beviel. Een euvel waar trouwens het hele hoofd last van had. Het kon iets bij de geboorte zijn geweest, een te nauwe moeder misschien. Of anders een kleine hersenbloeding, daar gingen dingen vaak ook van scheef hangen. Maar daar leek de man die tegenover hem zat toch nog iets te jong voor.

Misschien was het beroepsdeformatie. Twaalf jaar bij de afdeling Ernstige Delicten van de Amsterdamse politie hadden het observeren van personen en het duiden van hun lichaamstaal tot een tweede natuur gemaakt. Soms weleens lastig. En zijn oordeel bleek ook niet altijd juist te zijn. Zeker twee van de Tinderdates van Anneke, zijn dochter, die hij op een vriendelijke doch dringende manier het huis uit had weten te werken, bleken later toch heel vriendelijke jongens te zijn. Met één van hen had Anneke zelfs een relatie gehad die bijna vier maanden duurde. Voor haar doen erg lang.

Eric had de mentor van Anneke voor zover hij zich kon

herinneren één keer eerder ontmoet. Waar dat over ging wist hij niet meer precies, het had iets met spijbelen te maken, zo stond hem bij. Hij was nooit veel op Anneke's school geweest. Ouderavonden had hij zoveel mogelijk weten te vermijden, maar deze keer klonk de mentor door de telefoon dermate serieus dat hij er dit keer toch maar aan moest geloven. Dus hier zat hij nu samen met Anneke in het verder lege klaslokaal.

Het verhaal dat de mentor aan het afsteken was kwam maar half binnen bij Eric.

Dat Anneke bij een vechtpartij betrokken was geweest was iets wat ze hem al uitgebreid had verteld. Zijn aandacht was getrokken door een groepje giechelende meiden dat buiten op het schoolplein in een hoekje stiekem stond te roken. Dat bracht hem erop dat hij gisteravond het laatste restje wiet die hij vorige maand bij een junk in beslag had genomen, had zitten oproken. Weer iets dat hij op het boodschappenlijstje moest zetten, samen met die six-packs en die Ibuprofen die hij steeds vergat te kopen.

‘... en u begrijpt, dat dit zo ernstig is, dat we niet anders kunnen doen dan de onderwijsinspectie inschakelen,’ hoorde hij de mentor zijn betoog afsluiten.

Ho, wacht even. Eric was er weer bij. En hij wist weer precies waar het over ging.

‘De onderwijsinspectie? Dat lijkt me wat ver gaan.’

‘Ik zie geen andere mogelijkheid.’ De mentor hief zijn handen in de lucht ten teken dat hij geen invloed meer had op de loop der gebeurtenissen.

‘En die week schorsing lijkt me ook héél redelijk, gezien de ernst van de feiten,’ vervolgde hij. ‘En verder spreekt het vanzelf dat mijn gewaardeerde collega een welgemeend excuus verdient.’

Nog even afgezien van de vraag hoe hij zich dat excuus



voorstelde - moest Anneke hem in een tussenuur pijpen of was een simpele cadeaubon voor een wellness weekend in Limburg voldoende? - leek het Eric tijd worden de voorgeschotelde gang van zaken van enige nuancering te voorzien.

‘Excuus, aan die klootzak?’ Anneke leek uit haar vel te springen.

Eric maande haar tot kalmte. ‘Laten we de feiten nu eens op een rijtje zetten,’ begon hij en probeerde de toon vriendelijk te houden; iets dat hem bij deze man best moeite kostte.

De mentor keek hem niet begrijpend aan. ‘De feiten zijn duidelijk. Anneke is de docent met een plantenbak te lijf gegaan.’

‘Prullenbak...,’ verbeterde Anneke.

‘Plantenbak, prullenbak, dat is niet relevant.’ De mentor raakte duidelijk geïrriteerd. ‘Relevant is dat de docent zich met een diepe hoofdwond in het ziekenhuis moest laten behandelen.’

‘De aard van het wapen lijkt me zeker relevant,’ zei Eric. ‘Hoeveel waarde kunnen we hechten aan de verklaring van het slachtoffer als de feiten niet eens duidelijk zijn?’

‘Ik ken meester Huybreghts als een sympathieke, zachtmoedige man, die zeker geen dingen uit zijn duim zuigt.’

‘Hij zat aan mijn billen,’ zei Anneke fel.

‘Dat zou hij nooit doen.’ De mentor zette een ongelovige blik op. ‘Of je hebt hem uitgedaagd. Ik heb je wel vaker iets over je kleding gezegd.’

‘Ja zeg! Ga mij een beetje de schuld geven!’

‘Wat mankeert er aan de kleding van Anneke?’ vroeg Eric en hij probeerde oprecht verbaasd te kijken.

Anneke ging verzitten en trok haar laag uitgesneden bloesje - het was tenslotte zomer - recht, wat een steelse blik van de mentor ontlokte alsmede een hakkelend antwoord. ‘Tja. Ik

kan me voorstellen dat het voor sommigen van het lerarenkorps... dat het wat... uitdagend is.'

Eric bekeek Anneke met een niet begrijpende blik. Maar als hij eerlijk was dan moest hij de mentor gelijk geven. Anneke zag er ouder uit dan de zestien jaar die ze was. Donkerblonde haren in een staartje, iets te veel make-up, slank figuur, strakke kleding die haar borsten en billen goed deden uitkomen. Hij kon de mannen die daar ongepaste ideeën bij kregen geen ongelijk geven. Maar eerlijkheid was nu even niet aan de orde.

Hij keek de man bestraffend aan. 'Dat klinkt me tamelijk seksistisch in de oren.'

'Was ook niet de eerste keer dat ie aan me zat! En ik ben ook niet de enige!' riep Anneke.

'Ik moet je nu toch echt waarschuwen, Anneke.' De mentor begon rood aan te lopen. 'Met dergelijke ongefundeerde beschuldigingen aan het adres van een van onze meest geliefde docenten maak je het alleen maar erger. Ik zal dit toch ook onder de aandacht van het bestuur moeten brengen.'

Eric zocht even in zijn binnenzakken, haalde een velletje papier te voorschijn, vouwde het open en las. 'Huybreghts. Jan Maarten?' vroeg hij.

De mentor knikte verbaasd. 'Inderdaad. Over hem hebben we het hier.'

Eric begon de tekst op het papiertje aandachtig te bestuderen. 'Het is wel een tijdje geleden, en de zaak is geseponeerd...'

mompelde hij terloops voor zich uit.

'Wat... waar heeft u het over?'

'Dat voorval uit 2008, waar Jan Maarten bij betrokken was. In het Sloterparkbad. Twee meisjes hadden aangifte gedaan. Getuigen spraken elkaar tegen.'

'Waar gaat dit over? Hoe komt u daaraan?'

De mentor was opeens een stuk minder zelfverzekerd. Hij